

које је веома уважавао, а не мање професором Константиновићем којег је, познато ми је, високо ценио.

Данас, када се опраштамо од физичке присутности професора Васића, нисмо, наравно, још спремни да до краја оценимо сав значај духовне присутности професора Васића која ће несумњиво остати, нити да оценимо све квалитете његовог понашања које је било крајње уздржано, скромно, рекли бисмо неупадљиво, а иза којег се, чини нам се, крио и извештан стоицизам. Професор Васић је, као и сви ми његови сарадници, а он можда у извесном периоду живота још и у већој мери, пролазио кроз искушења и депресије једног тешко политичког стања односа у које је била стављена интелигенција у Србији на факултету. Он је нашао свој одговор у неистицању, у пасивној резистенцији. Верујем да би у другим, бољим приликама, његов одговор био нешто друкчији.

У сваком случају, оно што на крају ове комеморативне речи могу са извесношћу да кажем, то је да је поред поменутих корифеја и доајена Правног факултета и још неколико непоменутих који су уградили своје име у импозантну зграду правних и економских наука ове школе, а и као институције етичких врлина социјалне правде и права, стоји и име нашег драгог професора и пријатеља Веље Васића. И само на таквим личностима, као увек живим примерима и моделима за опонашање, моћи ће се остваривати и позитивни и хумани лик будућих младих правника на које ова земља – Србија – мора рачунати када помишља на своју будућност у већ пред нама наступајућем трећем миленијуму човечанства.

Нека је слава лику и делу нашег незаборавног колеге и пријатеља, професора Велимира Васића.

ДРАГОЉУБ ДИМИТРИЈЕВИЋ (1913–1991)

Животни пут проф. др Драгољуба Димитријевића одвијао се од његовог родног Ниша до Београда, у којем је непрекидно провео последњих тридесетак година свог живота. У Нишу, где је рођен 1913, завршио је основну и средњу школу, а на Правном факултету у Београду дипломирао 1935. године. За време студијског боравка у Немачкој 1940–1941. ухапсио га је Гестапо, па је као политички кривац провео извесно време у концентрационом логору Дахау. После пуштања из логора и повратка у земљу био је судијски приправник у Београду и Нишу, а после ослобођења Ниша радио је у правној служби, најпре у ЈНА, а затим и на другим правним пословима. Године 1948. изабран је за асистента Правног факултета у Сарајеву на предмету кривично право. Крајем 1950. одбранио је на Правном факултету у Загребу докторску дисертацију под насловом *Кривична дела против привреде ФНРЈ*. Године 1951. изабран је за доцента, а 1957. за ванредног професора. У том звању је 1958. године прешао на Правни факултет у Београду за предмет кривично процесно право, а 1964. је изабран за редовног професора. Све до пензионисања 1981. године био је шеф Катедре за кривичне науке и управник Криминолошког института.

Научни рад др Драгољуба Димитријевића одликује не толико обимност колико изузетни квалитет и свестраност. Своју научну каријеру започео је у области кривичног права, али се истовремено интересовао за криминологију и друге кривичноправне дисциплине. Као

добар познавалац неколико светских језика, бавио се и упоредним кривичним и кривично–процесним правом. Из ових области објавио је неколико значајних радова: *Основи кривичног права, Општи део, Увод; Кривично право и криминологија; Криминологија и кривични поступак; Докази у савременом југословенском праву.*

Међутим, научни опус проф. др Драгољуба Димитријевића даје највећи допринос науци кривичног процесног права, те се он оправдано сматра једним од наших најеминентнијих послератних процесуалиста. Његов уџбеник *Кривично процесно право* доживео је десет издања. Учење о кривичном поступку као кривично–процесном односу, на којем се заснива ово његово најзначајније научно дело, доследно се спроводи у свим његовим научним радовима, а то су: *О истини у кривичном поступку; Кривични поступак као кривично–процесни однос; Окривљеник у претходном кривичном поступку; Малолетник пред кривичним судом; Варијације расправног начела у кривичном поступку; Појам радње и правни однос у кривичном поступку; За успешнији кривични поступак; и други.*

Професор др Драгољуб Димитријевић уживао је велики углед у нашој земљи и у иностранству. Недавно је изабран за почасног доктора правних наука Правног факултета у Тибингену (Немачка). Одржао је велики број предавања на другим правним факултетима и учествовао на многим конгресима, саветовањима и научним скуповима, како у земљи, тако и у иностранству. Бројне генерације студената наших правних факултета проучавале су кривично процесно право на основу његових предавања и уџбеника. Поред тога, дружао је драгоцену помоћ многим дипломираним правницима, руководећи израдом њихових магистарских и докторских дисертација.

Драги професор Драгољуб Димитријевић отишао је заувек из наше средине, али је за собом оставио научна дела која ће користити и будуће генерације правника. Нама остаје трајна успомена на њега као врсног научника и часног, скромног човека. Остаје и наша дубока захвалност за несебичну помоћ и пажњу коју је указивао својим пријатељима.

Милица Стефановић

CLAUDE—ALBERT COLLIARD (1913–1990)

Смрћу декана Колијара (Claude—Albert Colliard) са Универзитета Paris 1, Panthéon—Sorbonne, француска и светска правна мисао изгубиле су једног од својих великана. Његово значајно дело и његова изузетна личност, топлина и пријатељство које је штедро даривао свима, сачуваће трајну успомену на овог великог човека и универзитетског професора.

Професор С.А. Colliard рођен је у Марсеју 1913. године. У свом животу, који је посветио универзитету и науци, проф. Colliard је био декан у Греноблу, а касније професор и продекан Факултета права и економских наука у Паризу. После универзитетске реформе, Colliard је постао професор на Универзитету Paris 1, Panthéon—Sorbonne, на којем је вршио и дужност директора UER (јединица за наставу и истраживање) "Развој, међународне, европске и упоредне студије", односно директора Центра за студије и истраживања међународног права.